

הלכות פסולי המקדש

פרק שלשה עשר

המחשבות הפוסלות

מהו פיגול **ב** מפי השמועה למדו, שנה שנגאמר בתורה 'ואם האכל יאכל מבשר זבח שלמיו ביום השלישי' (שם ו, יח) - אינו מדבר אלא במחשב בשעת הקרבה שיאכל ממנו בשלישי; והוא הדין לכל קרבן שחשב עליו בשעת מעשיו שיאכל ממנו לאחר זמן הראוי לאכילת אותו קרבן.

וכן אם חשב להקטיר ממנו במזבח דבר הראוי להקטרה לאחר זמן הראוי להקטרה. כך למדו מפי השמועה: אחד אכילת אדם ואחד אכילת מזבח - אם חשב עליהן לאחר זמן, הרי הקרבן פגול.

הלכות מעשה הקרבנות

פרק ששי

מעשה העולה

מעשה עולת העוף **ב** עולת העוף - כיצד היתה נעשית? עולה לכבש ופונה לסובב, ובא לו לקרן דרומית מזרחית, והיה מולק שם את ראשה ממול ערפה ומבדיל; ואם לא הבדיל - פסולה. וממזה דם הראש נדם הגוף על קיר המזבח למעלה מן החוט שבאמצע המזבח. ואם מזה דם הראש ולא מזה דם הגוף - פסולה. מזה דם הגוף ולא מזה דם הראש - כשרה.

כא ונוטל את הראש, ומקיף בית מליקתו למזבח, וסופגו במלח, וזרקו על גבי האשים. ובא לו לגוף, והסיר את המראה והעור שעליה בידו עם הנוצה, ואת בני מעים היוצאין עמה, והשליכן לבית הדשן. **כב** 'ושפע אתו בכנפיו' (שם א, יז) בידו, בלא ספין, ואינו צריך להבדיל, שנגאמר: "לא יבדיל" (שם); ואם הבדיל - כשר. וסופגו במלח, וזרקו על גבי האשים.

לא הסיר את המראה, ולא את הנוצה, ולא את בני מעים, ולא ספגה במלח - כל ששנה בה מאחר תמצית הדם, כשרה.

כג כיצד מולקין? קוצץ ויורד בצפרן ממול ערף. אם נצה להוליך ולהביא - מוליך ומביא; ואם נצה להיות דורס ויורד בצפרן - דורס, ואם נעקרו הסימנין אינו חושש. וחותר שדרה ומפרקת בלא רב כשר; שאם חתך רב כשר - הרי זו כמתה קדם שגיע לסימנין. וצריך לחתך שני הסימנין בעולה כשהוא יורד. והמולק בספין, או מן הצדדין - אינה מליקה, אלא כמי שחנק או נחר. וכל הערף כשר למליקה.

פרק שביעי

מעשה החטאת; הקפת המזבח

מעשה חטאת **א** חטאת העוף - כיצד היתה נעשית? מולק אותה בקרן דרומית מערבית כמו שבארנו בפירושו, ויורד בצפרנו עד שיחתך הסימנין או רבו של אחד מהן, ואינו מבדיל הראש מן הגוף, ואם הבדיל - פסול, ולוקה, שנגאמר: "ומלק את ראשו ממול ערפו ולא יבדיל" (ויקרא ח, יח).

ומזה מדמה על קיר המזבח למטה מאמצעו, ושירי הדם מתמצין על היסוד, שנגאמר: "והנשארו בדם ימצה אל יסוד המזבח" (שם ט, ט) - מקלל שהנתינה על קיר שהשירין שלו מתמצין אל היסוד, וזה הוא קיר התחתון. **ז** ומצוי דם חטאת העוף מעכב, ואין למזבח בה אלא דמה, והשאר נאכל לזכרי כהנה, כבשר חטאת הבהמה.

פרק ששה עשר

פרטים בדיני נדר

הנדר - **א** נדר תודה או שלמים, וקבע נדרו בכקר, ושכח במה קבעו - זביא פר ופרה. וכן אם נסתפק לו בכבשים - ושכח מה נדר זביא איל ורחל. נסתפק לו בעזים - זביא שעיר ושעירה. שכח באי זה מין קבע נדרו - זביא פר ופרה, איל ורחל, שעיר ושעירה.

האומר 'הרי עלי עולת עוף' - זביא תור או בן יונה. פרוש, ושכח באי זה מין קבע נדרו - זביא תור וכן יונה.

